

Beeld/spraak

Violet CORBETT BROCK / Jozefien VAN HUFFEL

EERNEGEM | Een landschap of een magisch moment tussen mensen, een lied of schilderij, zoals dit van Luc BLOMME in de Sint-Medarduskerk. Ze reiken naar wat groter is dan wij. Wijzen naar wat niet zomaar in ons hoofd past. Maar wij kijken niet zo snel naar boven. We vragen ons af of het nog gaat regenen of blijven hangen bij dat boodschappenlijstje in ons achterhoofd. Soms staren we langer naar de uitleg bij een kunstwerk dan naar de penseelstreken. Tot het boven onze blik bliksemt. En het ons toch weer overdondert – een bloesem, een glimlach, een melodie.

Leef het leven voor

ZieZoZorgen

Lieve SWINNEN

” In maart overleed een lieve vriendin van ons. Ze was ernstig ziek, maar toch kwam het nieuws van haar dood volstrekt onverwachts. Het toeval wilde dat we die avond met onze vriendenklik de verjaardag van mijn man zouden vieren. De vrienden kwamen, we weenden samen, troostten elkaar. We aten en dronken, er werden talloze herinneringen opgehaald en ook voor een lach was er plaats. Het werd een bijzonder warme, intense avond. Marie-Hélène was voortdurend bij ons.

Onze kinderen (en enkele van hun vrienden) zagen het aan. Ze hadden voorzichtig gepolst of het feestje alsnog zou plaatshebben. Achteraf begrepen ze: vrienden zijn er niet enkel om samen plezier te maken. Vooral in moeilijke momenten heb je hun nabijheid en steun nodig. Dat maakte indruk op onze zonen. De gesprekken met hen de volgende dag waren even beklijvend. Ik realiseer me dat deze ervaring een levensles is voor hen.

Albert Einstein zei ooit: „De enige verstandige manier van opvoeden bestaat erin een voorbeeld te zijn.” Kinderen imiteren, allereerst het doen en laten van hun ouders. En ook al vinden de meeste pubers ma en pa hopeloos ouderwets, onderzoek bewijst dat jongeren wel hun waarden overnemen. Het aloude spreekwoord zegt: leringen wekken, maar voorbeelden trekken. Je

kunt mensen iets willen leren, maar geef vooral het goede voorbeeld. Daarom: leef het leven voor. Van tafelmanieren tot spreken met twee woorden. Van speelgoed delen tot antiracisme. Van knuffelen tot complimentjes geven. Van gevoelens uiten tot praten over drugs.

Ik spreek vaak met ouders over hun voorbeeldfunctie. Niet als beschuldiging, maar om hen duidelijk te maken hoe ze – vrij eenvoudig – iets kunnen veranderen. Ik stel partners voor elkaar en hun kinderen te observeren. Zo zien ze vaak welke gedragingen van henzelf terugkeren bij hun kroost. Schreeuwende kinderen? Vaak roept ook ma of pa bij het minste. Nooit een leesboek ter hand nemen. Welk kind ziet zijn ouders zich verdiepen in een boek? Niet ontbijten. Maak je zelf tijd voor een gezonde start van de dag? Geen respect. Betrap je jezelf vaak op vooroordelen? Nooit iets van bij de eerste keer doen. Hoe vaak reageren we op vragen van onze kinderen met: „Straks, ik heb nu geen tijd.”?

Wanneer ouders begrijpen hoe groot hun rol is – en hoe klein de mijne – zie ik prachtige dingen gebeuren. De moeder van Simon reageerde heel verbaasd op de boodschap dat hij moeilijk emoties toont omdat dagelijkse gebeurtenissen zo weinig aandacht krijgen. Ze reageerde hier meteen op, begon te vertellen over haar

eigen leuke en lastige ervaringen, de dagelijkse ditjes en datjes. Het werd thuis prompt gezelliger en menselijker. Simon hoeft niet meer alleen flink te zijn, zijn ‘kinderlijke’ gevoelens krijgen een plaats.

Omgekeerd, bijzonder/moeilijk gedrag is zeker niet zomaar het gevolg van een slecht voorbeeld. Dat zit veel complexer in elkaar.

En toch, ook bij het opvoeden van ‘moeilijke’ kinderen – om wat voor reden dan ook – blijft wat hun ouders doen vaak de maatstaf. Ik denk aan Roel, 13 jaar, die het zowel op school als op internaat bont maakt. „Mag ik eindelijk gaan?” „Ik wil hier niet zijn.” „Je stelt altijd dezelfde vragen.” Ook voor mij toont Roel weinig respect. Voor elke ‘fout’ heeft hij een uitleg. Het ligt nooit aan hem, de anderen doen stom, hij wordt uitgedaagd. Wat hij doet, is stevast het gevolg van beslissingen van anderen... Van zijn mama vernam ik het volgende. De jeugdrechtbank doet niets, Roels gedrag is het gevolg van een verkeerde schoolkeuze (door anderen gemaakt), zijn papa neemt geen verantwoordelijkheid en ook ik maak geen verschil. Want de medicatie helpt volstrekt niet. Ze is niet van plan meer dan één keer maandelijks met Roel naar hier te komen. Logisch dat Roel zelf dat maar niets vindt.

Leef het leven voor. In goede en kwade dagen.”